

SZÁVAI ATTILA

Egy megfáradt James Bond

A város szívében mesterséges tó. Égre meredő tág pupilla, amiben, mint régmúlt emlékképek, lebegnek a tavirózsaszigetek. A parton horgász áll mozdulatlanul. A férfin vasalt vászonnadrág, fényesre bokszolt cipő, fehér ingje kissé ügyetlenül betűrve a nadrágba. Mintha ügyvédtől vagy épp nyelvvizsgálóról ugrott volna ki egy pontyra, keszgre, mert unalmas volt a sok paragrafus, érthetetlen a sok igeidő. Van benne valami egy megfáradt James Bondból. Mellette kempingszék, de sose látták még beleülni, talán csak a biztonság kedvéért hozza mindig magával. Olykor az emberek hajlamosak vonzódni bizonyos tárgyakhoz. A horgász, miközben a halakat várja, szendvicset majszol és energiatalt iszik: egy falat turistaszalámis szendvics, két korty energiatalt. Iváskor mindig becsukja a szemét, aztán nagyokat, elégedettek böfönt, az így felbűfögött energiatalt édes-fanyar illatát messzire viszi a szél. Vadkacsák úszkálnak a ríktó színű úszó körül, láthatóan nem veszik komolyan a helyzetet. A férfi megunja a várakozást, kihúzza a szereléket, majd újat dob, mozdulata laza, kissé unott, de elegáns. Olyan tekintettel horgász, mint aki pókerasztalnál ül, de folyton eszébe jut, hogy lekapcsolta-e otthon a konyhai villanyt. Féltékenységgel, gyanakvással pillant az apró víztározó túloldalán álldogáló apukára és kisfiára. Kenyeret dobálnak a vízfelszínen úszkáló kacsáknak. A kisgyerek boldog, mert a gyerekek még elfogulatlanok az állatvilág tagjaival. Hé, a kacsáknak nem tesz jót a kenyér, kiált át a horgász a túloldalra. Két órája áll kint minden eredmény nélkül az ünnepi ruhájában, végre történt valami. Tizenkét percig gondolkozott azon, hogy milyen tónust üssön meg az átkiabálással, milyen modorban méltatlankodjon. Otthon, az ebédnél hosszan és szakszerűen szidja majd a kenyérdobálót (viszont az asztalnál ülőket nem fogja meghatni, ismerik a horgász tehetségtelenségét az előre megfontolt méltatlankodásait illetően).

Annál elegánsabban öltözik, minél kevesebb pénze van. Napról napra látni, hogyan romlik anyagi helyzete és mindezt az öltözékével fejezi ki. Fizetés napján kopott ruháit veszi elő, aztán hétről hétre jönnek elő az újabbak, mígnem, mikor már csak pár száz forintja marad az újabb fizetésig, egészen elegáns. Mintha színházba, löversenyre, ballagásra készülne. Így jár horgászni, szegényen, de szépen. A halakat nem hatja meg a fényesre puolt nyakkendő.

Denevérek repülnek el a fejünk felett, át a kis tó felett. Eszembe jut az a szó: denevérfészek. Kiráz a hideg. A tó felett cikázó bőregerek füttyögő, sikoltozó, csicsergő hangokkal kommunikálnak. Egyszer félálomban motyogva mondtad, hogy a denevérek olyan majdnem-istenek, tehát angyalok, akik nem merték felvállalni elsőre angyalságukat, mert még túlságosan emberek maradtak, tehát állatok. A többit már nem értettem, mert azt már álomországban folytattad.

Megközelítjük a horgászt. Főtt tojást vesz elő a férfi. Bal kézzel, ügyesen a kempingszék karfájához kocogtatva töri fel a héját, hüvelykujja körmeivel pöcköli le a héjtörmelékeket. Mozdulatait érezhetően műélvezet hatja át. Talán csak ezért hozza a széket magával. Tojástörő szék. Egyszerre kapja be a tojást és sokáig rágja. Újabb energiát bont. Nézzük a férfit és te beszélni kezdesz arról, hogy odahaza úgy töröd fel a főtt tojás héját a kiskanál fonákjával, mint aki meglepetéscsomagot nyit, amiben végül is ugyanazt találja megint, évek óta. Így vagy a kapcsolataiddal is, fejezed be. A kacsák hevesen hápogni kezdenek, mintha kinevetnék ezeket a kapcsolatokat. Aztán valamiért önmagunk szeretetéről gondolkodok, mintha egy kisvödörnyi vaníliafagylalt tudna önmaga édességéről. De nem jutok ennél sokkal messzebbre, mert a horgász elővesz egy kistrádiót, bekapcsolja, maga mellé teszi a fűbe. A készülék teljes takarásba kerül a térdig érő növényzetben, mintha a talajból szólnának a jó ebédhez szóló nóták. Terebélyes, nagyon magas női hang úgy röppen fel a fűcsomók közül, mint egy tűzijáték. A kacsák megriadnak, három kört repülnek a tavacska fölött. A horgász úszóját nézzük, ahogy a rádiós nóta dallamára himbálódzik a vízfelszínen. Aztán hirtelen alámerül, lerántja valami. A horgász köhécselni kezd, krárog, aktivizálódik. Odalépdel a bothoz – közben felgyűri ingujját –, véletlenül felrúgja a kistrádiót. A nő hangja eltompul, nem hallani az esszket és céket, ott ragadnak a fűben. Rövid fásztás után tenyérszerű hal ficánkol a damil végén. A horgász elégedett, ahogy a kacsák és a rádióban éneklő nő is, hét másodpercig tartja ki a nóta utolsó hangját. A vibrató lassan csendesedik el, ahogy a ficánkoló hal keltette hullámok is lassan simulnak bele a feszes tófelszínbe.